

Objev tajemství starého domu

TAJNÉ JEZERO

Karen Inglisová

bambook

KAREN INGLISOVÁ

KAREN INGLISOVÁ

TAJNÉ JEZERO

Karen Inglisová

Poděkování

Děkuji Centru pro podporu spisovatelů dětské literatury za veškerou pomoc a rady na počátku psaní této knihy. Děkuji také mé dobré přítelkyni Bridget Rendellové za následné, velmi důležité revize.

Děkuji ilustrátorovi Damiru Kundalicovi a rovněž Rachel Lawstonové, že nám v roce 2018 pomohli vytvořit překrásnou aktualizovanou verzi obálky.

A v neposlední řadě děkuji Jessice a Tomovi, jejichž kouzelné komunitní zahrady byly inspirací pro tento příběh.

KAREN INGLISOVÁ

Tento příběh je věnován mým rodičům
a všem dětem, které rády sní.

*Pojďte si hrát v zabradách říše fantazie,
dejte vyrůst a vykvést
semínkům svých snů
v předalekých zemích a dobách dávných dnů.*

Zahradník

Tomovi bylo v obličejí takové horko, až měl pocit, že každou chvíli exploduje. Polední slunce mu nemilosrdně pražilo do zad a krůpěje potu, které mu vyskočily na čele, ho začínaly svědit a lechtat. Přesto nepřestával kopat. Bude-li pokračovat, určitě se objeví nějaké znamení. Třeba chomáček hedvábné srsti. Nebo tichoučké pískání. Nebo, a to by bylo úplně nejlepší, pár malinkatých očiček, slepě mžourajících do denního světla.

Na okamžik přestal, aby si hřbetem ruky setřel stékající pot, pak znovu zvedl lopatku, už asi posté. Vtom na něj padl temný stín. Po zádech mu přešel povědomý mráz. S bušícím srdcem se otočil a spatřil pronikavý pohled zahradníka Horáce.

„Tak vida, zase Tom Hoken. Už jsem ti přece říkal, že s těma zatracenejma krtincema je trablů ažaž, natož když se tu eště ochomejtáš ty a reješ mi tady.“

Tomovi hořely tváře, což bylo divné, protože tělo jako by mu náhle zmrzlo. Horác na něj měl spadeno od chvíle,

kdy se do zahrady přistěhovali, tím si byl jistý. Vždycky se na něj tak divně díval.

Tom se pokoušel něco říct, ale v krku měl najednou větší sucho než v poledne na Sahaře, takže ze sebe nevypravil ani slovo. Nikdy mu moc nešlo vykroutit se z jakékoli šlamastiky, zato byl expert na to, jak se do ní dostat.

Zahradník Horác zlostně mhouřil oči. „Příště to budu muset říct tvý mámě!“ zavrčel. „Teď si sbal ten hadr a mazej odsud!“

Tom začal nejistými pohyby skládat svůj šátek na poklady. Zahradník Horác si naštěstí nevšiml sbírky květinových cibulek, které Tom vykopal a které teď ležely mezi ostatními „zahradními poklady“ – třemi krásnými kameny, střípkem rozbité zelené láhve a malou chatrnou taštičkou, patřící původně asi nějaké dětské panence. Kamínky si chtěl nechat a uložit je do krabičky s nápisem „Tomovy zahradní poklady“, kterou ukryl uvnitř velkého krbu ve svém pokoji. Všechno ostatní hodlal zase zahrabat zpátky.

Ve chvíli, kdy štouchnutím otevřel malou branku, oddělující předzahrádku jejich domu od hlavní komunitní zahrady, byla díra v zemi zase zahrnutá hlínou a zahradník Horác našťvaně kráčel přes trávník směrem ke své chatce.

Všude v zahradě bylo vidět malé kupičky – tenhle týden neměli krtci v západním Londýně štěstí.

x x x

Tomovi se ještě pořád při každém vstupu do jeho pokoje v prvním patře rozbušilo srdce. V porovnání s předchozím malinkatým pokojíčkem v desátém patře hongkongského věžáku mu tahle místnost připadala jako splněný sen. Měla vysoký strop, skoro jako soukromé nebe, a francouzské dveře, vedoucí na sluncem zalitý balkon, se táhly do výšky jako nějaké mrakodrapy. U protější zdi stál krb, který byl dokonce vyšší než Tom sám. Ale nejdůležitější ze všeho byl výhled. Kam až oko dohlédlo, sahala rozmanitá, rozlehlá zahrada společná všem obyvatelům okolních domů, posetá rododendrony a rozložitými duby, jejichž větve se téměř dotýkaly plujících mraků.

Tom přitiskl nos na francouzské okno a zhluboka se nadechl. Ještě stále nepřestal myslet na zahradníka Horáce. A pak najednou skrz zamlžený obláček vlastního dechu spatřil, jak z křoví vybíhá malý psík a přes trávník peláší směrem k jejich domu. Tomovi se na tváři rozlil široký úsměv. „TO NENÍ MOŽNÉ, STEL!“ zakřičel vysokým hlasem. „HARRY SE VRÁTIL!“

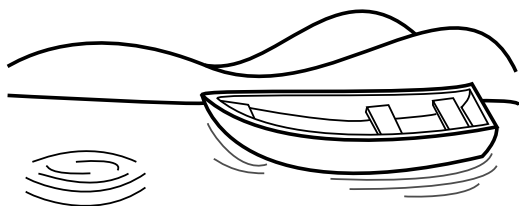
x x x

Stela, která ležela ve vedlejším pokoji na posteli a zrovna si tam prohlížela svůj náramek přátelství, neodpověděla. Na uších měla sluchátka iPhonu s hudbou na nejvyšší hlasitost a byla zaneprázdněná přemýšlením, jestli si na ni její kamarádi v Hongkongu, kteří v tuhle dobu už všichni spali, alespoň jedinkrát během dneška vzpomněli. Cucala u toho už pátý ovocný bonbon – tentokrát žlutý, s citrónovou příchutí, a jako obvykle jí u toho brnělo v uších. „Tom má pocit, že je v ráji,“ psala právě své nejlepší kamarádce Haně přes Facebook. „Ale je tu příšerná nuda – samý krtince a samí kluci!“

x x x

Stela se ani nepohnula. A stejně tak Tom, který se právě vykláněl z balkonu tak moc, až hrozilo, že spadne. Zkoušel dohlédnout až k brance staré paní Munové, aby zjistil, jestli svého ztraceného pejska vyjde přivítat. Nevyšla. To dá rozum. Musela by mít přece zvláštní schopnosti, aby věděla, *kdy přesně* se Harry rozhodne vrátit domů. Ale bez ohledu na paranormální schopnosti – všichni obyvatelé zahrady měli za to, že paní Munová je blázen. Rozvěšovala letáky o Harryho zmizení úplně na každém rohu a pokaždé, když utekl a nebyl často k nalezení i několik dní, přiváděla sousedy k šílenství tím, že jim neustále telefonovala.

Když dnes Tom kopal, přemýšlel o Harrym. Zdálo se, že drobný dlouhosrstý teriér a jeho neustále se opakující útěky a návraty patřily k běžnému životu v zahradě. Podobně jako třeba nabručený zahradník Horác nebo krtince nebo, jak jinak, stará popletená paní Munová. Jenže proč vůbec Harry pořád utíkal? A kam vlastně pokaždé mizel? Myšlenky na zahradníka Horáce Toma už opustily a on se rozhodl, že záhadu s Harrym musí do konce léta vyřešit.

Pod kopcem

„Zajímalo by mě, kam Harry tentokrát zmizel,“ zamumlala Stela, zatímco se ranním vzduchem nesla melodie, kterou hrála na klavír jejich maminka. Po Harrym nebylo ani vidu, ani slechu už celý týden, takže paní Munová byla celá bez sebe a její nálada se přenesla téměř na všechny, kdo pobývali v zahradě.

Tom a Stela seděli na svém oblíbeném travnatém kopci, na „Ostrově“. Ostrov tvořila skupinka čtyř mohutných dubů uprostřed zahrady, olemovaná kolem dokola rododendronovými keři. Stela si prsty pohrávala s náramkem přátelství na svém zápěstí. Dostala ho od Hany, než opustili Hongkong. „Žádná vzdálenost ani čas nemůže zničit naše přátelství,“ pronesla Hana dramatickým hlasem, když jí ho předávala. Jak moc pro Stelu ta slova teď znamenala!

„Zajímalo by mě, kam Harry *pokaždé* zmizí,“ řekl Tom a zamračene svou lopatkou vydloubl kus trávy.

„Co to děláš?!“ vykřikla Stela. „Jestli tě načapá zahradník Horác, tak...“

„Hele! *Co je to?*“ vyvalil Tom oči při pohledu na zem mezi svými botami.

„*Co je co?*“ naklonila se Stela, jak Tom pokračoval v dlouhání trávy pod sebou.

„Myslím, že je to opravdický poklad!“ zvolal Tom. Odhodlaně pokračoval a přestával napětím dýchat, protože se pod nimi skutečně začalo objevovat cosi, co připomínalo kulaté dřevěné víko. Víko opravdové pokladnice.

Stela najednou chytila Toma za ruku.

„Au! Nech mě!“ zaúpěl.

„Psst!“ zasyčela Stela, bleskově se napřímila a hleděla přímo před sebe. V křoví naproti nim to zašustilo. Tom a Stela zůstali jako přikovaní. Jestli se tu teď objeví zahradník Horác, je s nimi amen.

„Asi to byl pták,“ zašeptal Tom, když konečně vydechl. Křoví se ani nehnulo. Podíval se dolů a začal znovu rýpat do hlíny. „Je to truhla a na víku má nějaké rýhy!“ zalapal po dechu. Jak odkrýval další části plochy, víko se zdálo širší a širší.

Najednou Stela doširoka rozevřela své světle modré oči.

„Tome!“ zašeptala nevěřičně. „To není truhla. To je loď!“

„Loď?“ prohlásil Tom. „To je hloupost, vždyť tady kolem není žádná voda!“

V tu chvíli se protějšší křoví mohutně otráslo. A je to tu, jasně poznávali sípavý dech zahradníka Horáce. Nejspíš se k nim plazil křovisky, aby je nečekaně překvapil. A pak se křoví naposledy otráslo, rozevřelo se a před nimi stál... Harry.

„Harry!“ vykřikli Tom a Stela jednohlasně.

„Je celý mokrý!“ divila se Stela.

Harry je jen rychle přelétl pohledem a poté tryskem vyrazil k domovu.

„Harry, počkej!“ Tom vyběhl za ním. Ale pozdě. Harry proletěl jako blesk kolem rododendronů a pelášil přes sluncem zalitý trávník. Paní Munová neměla tušení, že ji čeká velmi příjemné překvapení.

x x x

„Tome, *vrať se!*“

Tom vzdal svoje pronásledování asi uprostřed trávníku a přesně v tom okamžiku se zahradou rozlehl hlas jeho matky. „Tome! Stelo! Domů! Odjždíme!“

„Pomoz mi.“ Stela vláčela směrem ke kopci dřevěnou kládu. „Jestli zahradník Horác zjistí, co jsme tu vyvedli, budeme mít na týden domácí vězení!“

Tom se zatvářil sklíčeně. Právě vykopal svůj největší poklad a teď mu říkají, že ho má zase schovat.

„Ale já chci tu loď vykopat!“ protestoval.

„Nemáme čas! Jedeme k babičce!“ prohlásila Stela, která sotva popadala dech. „Rychle, vezmi druhý konec.“ Udělali společně několik kroků a položili kládu na vršek kopce.

Tom ustoupil a našťvaně do dřeva kopl.

„Poslyš,“ řekla mu Stela pevným hlasem, „teď vůbec nemá smysl být našťvaný. Vrátime se sem zítra a zkusíme zjistit, odkud mohl Harry přiběhnout.“

Tom nasadil zmatený výraz. „Co tím myslíš?“

„No,“ pronesla Stela, zatímco trhala obal od bonbonů, „tam, kde je loď, musí být i voda.“ Strčila si do pusy oranžový bonbon a radostně zvedla obočí. „Myslím, že Harry ví, kde ta voda je. A je to *někde tady!*“

Ranní útěk

Kupodivu to byla Stela, kdo tu noc nemohl spát. Tom vedle v pokoji usnul tvrdým spánkem hned ve chvíli, kdy se jeho hlava dotkla polštáře.

„Lod!“ šeptala si stále dokola Stela. „Jak jen se tam dostala? A proč byl Harry celý mokrý?“ Zrovna přemýšlela o tom, že se hned ráno vydají na průzkum kolem křovisek, když zvenčí zaslechla tupé břinknutí. Leknutím se posadila. Hodiny vedle ní ukazovaly pět ráno. Přece jen musela na chvíli usnout. Myšlenkami pořád ještě u Harryho vyklouzla z postele a došla k oknu. Slunce ještě nevyšlo a zahradu zahalovala šedivá ranní mlha. Nic. Asi se jí to zdálo. Jenže ve chvíli, kdy chtěla zatáhnout závěsy, se ten zvuk ozval znovu. Stela se zadívala doprava, do míst, odkud přicházel. Pištivé zakvičení a další břinknutí. A pak v šeru zahlédla Harryho – pelášil přes trávník směrem k Ostrovu. Ty zvuky nejspíš způsobil tím, jak se snažil otevřít branku.

„Tome, rychle, vstávej!“ Stela prudce tahala svého bratra za pyžamo.

„Co? Kde je ten krtek? Sundejte ho ze mě!“

„Ale ne, probud' se!“ šeptala Stela překotně. Tom se celý z pocený posadil. Právě se mu zdálo, jak na něho zaútočil zprvu přátelský krtek.

„Co se děje?“ zamumlal, když se ze tmy před ním vynořil sestřin obličej.

„Harry! Už zase utekl – zrovna jsem ho zahlédla!“

Tom se okamžitě probral a vzápětí ztratil rovnováhu, jak se rychle pokusil vyskočit z postele.

„Rychle za ním!“ zvolal Tom tiše a sehnul se pro župan. O okamžik později už oba stáli připravení vyrazit u schodiště na chodbě.

„Tiše!“ špitla Stela a tvářila se u toho jako učitelka. Potichoučku sešli dolů, obuli si tenisky a neslyšně vyklouzli do šedavého jitra.

„Pohni se, nemáme moc času!“ zašeptala Stela. Popadla Toma za ruku a v pyžamech, přes která měli přehozené jen župany, se rozběhli mokrou trávou směrem k Ostrovu.

„Sakra! Utekl nám!“ prohlásila Stela poté, co několik minut marně pobíhali po Ostrově. Všude kolem bylo ticho a po Harrym nikde ani stopy. Alespoň že ta kláda zůstala na svém místě, což znamenalo, že zahradník Horác si zatím ničeho nevšiml. „Budeme se sem muset vrátit později, až